

III.

Και ἔμως ἔρχονται στιγμαὶ — ἀλλόκοτος εὐδία! —
 ὁπότε τῆς καρδίας μου τοὺς πάγους ἀναλῦει
 ἀκτίς ἀγία, ἀγνωστος, καὶ πλημμυρεῖ ἡ καρδία,
 κ' ἐκ τῶν βλεφάρων μου θερμόν τὸ δάκρυ ἀνασφύρει.
 Καὶ τότε μ' εἶνε προσφιλῆ τὰ πάντα, κ' ἡ ἀγκάλη,
 τὸ γένος πᾶν ἀδελφικῶς ποθεῖ νὰ περιβάλλῃ.

Καὶ τότε... ἔχω τοῦ παιδὸς τοὺς πόθους καὶ τὰ στήθη,
 θρηνῶ καὶ διὰ τὰ χλωμὰ τοῦ φθινοπώρου φύλλα.
 Ὡς ἴσως ἡ καρδία μου πολὺ δὲν μετεδλήθη,
 καὶ ὅταν εἰς τὸ φύλλωμα στενάξῃ ἡ Φιλομήλα
 καὶ ἀναπνεύσω διαυγῆ τὴν αὔραν τῶν ἀγρῶν μου
 ὦ! ἴσως πάλιν αἰσθανθῶ τὸν παιδικὸν παλμὸν μου.

(1883)

G. A. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΣΜΟΝΕΙ ΜΕ!

Δησιμόνει με! Ποθῶ, ποθῶ νὰ ζήσω ἐν τῇ λήθῃ...
 νὰ μὴ κινῆ ἡ μνήμη μου παλμούς εἰς ἄλλα στήθη...
 Ἐπόθησα ἀτάραχος ἢ δύστηνος νὰ λήξω,
 πάντα δεσμὸν κρατοῦντά με ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ῥήξω,
 καὶ ἔρημος νὰ κοιτασθῶ ἔς τὴν αἰωνίαν κλίνην
 χωρὶς γαλήνην.

Δησιμόνει με! μὴ ἐνθυμοῦ ποσῶς τὸ παρελθὸν μας,
 ἀφοῦ νὰ δύση εἶδομεν τὸ μόνον ὄνειρόν μας.
 Ἄφες νεκρὰ ἡ μνήμη μου νὰ μένῃ αἰωνίως,
 ἀφοῦ ἀψίνθου κύληκα μᾶς ἔδωκεν ὁ βίος...
 Ποθῶ, ποθῶ ν' ἀποσβεσθῶ ὡς ἄστρον σιγῆ δύον
 ἄνευ δακρύων.

Δησιμόνει με! τί σ' ὠφελεῖ νὰ ἐνθυμῆσαι χαίρων
 τὸ εὐτυχές μας παρελθὸν ἀφοῦ ἀπέπτη πλέον;
 Μὴ ἐνθυμοῦ! ἀλλ' ἀφροντίς σὺ ζῆθι γηθοσύνης...
 ἄς μὴ σέ ψάσῃ στεναγμὸς, ἄς μὴ σέ πλήττῃ θρήνος!
 Σὺ ζῆθι, τρύφα εὐχαρὶς εἰς χαρωπάς θαλάσας
 μετ' εὐτυχίας.

Δησιμόνει με! εἶν' ἔτοιμον τὸ πῶμα τῆς πικρίας,
 θὰ τὸ ροφήσω ἀμυστὶ μὲ ἦθος καρτερίας...
 Κλίν' ἡ ψυχὴ μου ἐν τῇ γῇ ὡχρὰ, νεαρὸν κωμμένη,
 τὸ σῶμα πρὸς τὴν κλίνην του τὴν αἰωνίαν βαίνει...
 Εἰς σέ τὸ νέκταρ ἄς κινῶ, μὲ ἄνθη ἄς σέ ραίνει
 ἢ Εἰμαρμένη.

1885

BIRGINIA Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ